

Arrest

nr. 114 628 van 28 november 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 15 maart 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een veilig land van herkomst.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 augustus 2013 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 29 augustus 2013.

Gelet op de beschikking van 20 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 oktober 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. BUYTAERT, die *loco* advocaat R. PELLENS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing betreft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2013 houdende de weigering van inoverwegingname van een asielaanvraag in hoofde van een veilig land van herkomst.

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Ten aanzien van de verzoekende partij is dit een onweerlegbaar vermoeden. Naar analogie met de (vaste) rechtspraak van de Raad van State inzake artikel 4, vierde lid van het koninklijk besluit van 5 december 1991 tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State (RvS 16 juni 1998, nr. 74.288) mag ten aanzien van de niet verschijnende noch vertegenwoordigde verwerende partij worden aangenomen dat er het vermoeden geldt dat deze partij instemt met de vordering, maar dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er evenwel niet in alle omstandigheden toe gehouden is op dat vermoeden in te gaan. Dit zal met name niet het geval zijn wanneer hij tot de vaststelling komt dat de vordering duidelijk niet voldoet aan de ontvankelijkheids- of gegrondheidsvoorwaarden (zie G. DEBERSAQUES en F. DE BOCK, “Rechtsbescherming tegenover de overheid bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”, Brussel, Vrije Universiteit Brussel, 2007, nr. 49).

In casu blijkt uit de bespreking van de middelen hieronder dat aan de grondvoorwaarden waaronder de bestreden beslissing kan worden vernietigd, niet wordt voldaan.

3. Over de gegrondheid

Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden.

In casu wordt het volgende gesteld:

“In huidige procedure treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/2, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen als annulatierechter op. De Raad kan enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing uitoefenen. De Raad kan geen vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toekennen. Evenmin kan de Raad de bestreden beslissing hervormen.

De verzoekende partij is afkomstig uit een veilig land, nl. Servië, een land waarvan de Belgische overheid heeft bepaald dat het een veilig land van herkomst is omdat het “op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.” Daarenboven wordt in de bestreden beslissing ook aangegeven dat Macedonië een land is waarvan de Belgische overheid heeft bepaald dat het een veilig land van herkomst is. Dit wordt door de verzoekende partij niet betwist.

De bestreden beslissing geeft duidelijk de juridische grondslag aan, met name artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980 en bevat een feitelijke motivering die evenredig is aan het gewicht van de genomen beslissing op basis van de elementen die op het moment van de bestreden beslissing in het dossier aanwezig waren. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk aangegeven dat de verzoekende partij afkomstig is uit een veilig land van herkomst en voorts wordt er uiteengezet waarom de verzoekende partij met haar betoog dit vermoeden niet kan weerleggen.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft in de bestreden beslissing geoordeeld dat uit de verklaringen van de verzoekende partij niet duidelijk blijkt dat wat haar betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de vluchtelingenconventie, zoals bepaald in artikel

48/3 van de vreemdelingenwet of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat zij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Voorts voegt de verzoekende partij een citaat bij mbt “etnische geweld laait op na moorden in Macedonië”, zonder aan te geven op welke periode dit citaat betrekking heeft en wat de bron ervan. Met een dergelijk betoog kan de verzoekende partij de onderbouwde vaststellingen van de bestreden beslissing niet weerleggen. Waar de verzoekende partij vervolgens een citaat mbt “vulnerable groups: Roma” aanhaalt, wordt vooreerst op gewezen dat de verzoekende partij voor het nemen van de bestreden beslissing nooit aangegeven heeft Roma te zijn en motieven mbt haar Roma-afkomst aangehaald heeft. Voorts wordt ook de bron van dit citaat niet vermeld. Evenmin weerlegt dergelijk betoog de onderbouwde vaststellingen van de bestreden beslissing.

Wat de motieven van de bestreden beslissing betreft stelt de verzoekende partij dat “uit de verklaringen van verzoeker uitdrukkelijk blijkt dat zij in gevaar verkeert in Servië en Macedonië” en dat “de beslissing van het CGVS inhoudelijk nauwelijks gemotiveerd is.” De verzoekende partij laat na deze beweringen verder uit te werken en in concreto aan te geven op welke manier ze door de bestreden beslissing geschonden zijn.. De verzoekende partij maakt met dergelijk betoog niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. In tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aanhaalt is de bestreden beslissing niet nauwelijks gemotiveerd.

In zoverre de verzoekende partij waar ze stelt dat “Verzoekster werd niet in staat gesteld zich te verdedigen tegen de argumentatie en de bijkomende informatie die het CGVS aanhaalt”, voorhoudt ze gehoord had moeten worden, wordt erop gewezen dat de hoorplicht niet van toepassing is op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

De middelen zijn zo al ontvankelijk, doch ongegrond.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Ter terechtzitting van 8 oktober 2013, waar de kamervoorzitter de verzoekende partij uitdrukkelijk uitnodigt om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen, stelt de verzoekende partij slechts dat zij niets heeft toe te voegen.

Het is duidelijk dat, indien de verzoekende partij een vraag tot horen indient en zo kenbaar maakt dat zij het niet eens is met de beschikking, maar ter terechtzitting enkel stelt dat zij niets heeft toe te voegen zonder daarbij haar opmerkingen aangaande de in de beschikking van 19 augustus 2013 opgenomen aspecten te formuleren, zij op deze manier niet aannemelijk maakt dat de beschikking onterecht werd genomen. De inhoud van de beschikking blijft daardoor overeind en het beroep dient te worden verworpen.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is ongegrond. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig november tweeduizend dertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET